

MILÍ PŘÁTELÉ,

JE DOBA PRÁZDNIN A DOVOLENÝCH. LIDÉ CESTUJÍ, NAVŠTĚVUJÍ PAMÁTNÁ MÍSTA A RADUJÍ SE Z KRÁSY PŘÍRODY. PŘEJME JIM TO. ZASLOUŽÍ SI, ABY PO CELOROČNÍ PRÁCI PROŽILI NĚKOLIK DNÍ BEZ PRACOVNÍCH POVINNOSTÍ, A MŮŽEME ŘÍCI I VE SVOBODĚ BOŽÍCH DĚTÍ. PRO VÁS JE TENTO ČAS TAKÉ VELMI DŮLEŽITÝ UŽ PROTO, ŽE SE I VY PŘES SVÉ TĚŽKOSTI, NEMOCI A NĚKDY I BOLESTNOU SAMOTU MŮŽETE ZARADOVAT Z TOHO, CO NÁM TENTO LETNÍ ČAS I SE SVÝMI ROZMARY MŮŽE NABÍDNOUT.

KAŽDÝ POHLED DO PŘÍRODY JE VŽDYCKY NOVÝ A INSPIRUJÍCÍ. MŮŽEME V NĚM ZAHLÉDNOUT MNOHO KRÁSY, KTERÁ JE ODLESKEM BOŽÍ KRÁSY. SVĚT KOLEM NÁS MÁ STÁLE CO NABÍZET, NEOKOUKÁ SE. PRÁVĚ TATO SKUTEČNOST HOVOŘÍ O TOM, ŽE STVOŘITELEM NEBE I ZEMĚ JE BŮH, A ŽE ON VLOŽIL DO CELÉHO STVOŘENÍ SVOU DOBROTU, LÁSKU A TAKÉ VZTAH KE KAŽDÉMU Z NÁS. MŮŽEME V TOMTO JEHO DÍLE VŽDYCKY NALÉZT ODLESK JEHO SVRCHOVANÉ MOCI A LÁSKY K NÁM.

PŘEJI VÁM VŠE DOBRÉ A I VY SI V TENTO KRÁSNÝ LETNÍ ČAS ODPOČÍŇTE A Z KNIHY PŘÍRODY, KTERÁ VÁS OBKLOPUJE, SI VEZMĚTE TO POVZBUZENÍ, KTERÉ NÁM ONA JAKOŽTO PROJEV A DÍLO BOŽÍ VŠEMHOUCÍ LÁSKY STÁLE NABÍZÍ.

+Josef Kajnek, pomocný biskup

Sestry a bratři,

během delšího pobytu v nemocnici jako pacient jsem vzpomínal na vás, čtenáře Dopisů, a i tím jste se mi stali jaksi bližší. Udělal jsem téměř životní zkušenost s vlastní bezmocí, kdy se člověk ocitne v rukou cizích profesionálů, ovládajících sice svou práci, ale v návalu povinností nemajících sílu vnímat jeho pocity, úzkosti, očekávání nepříjemných procedur apod. Vede to k pokoře a k tomu, že přes všechny vnější okolnosti a rušivé vlivy je možno více se věnovat svému nitru, své duši, která čerpá sílu ze zdroje, který máme stále k dispozici: je to především modlitba, která vyústí v přemýšlení o Boží lásce, neustávající, která nás provází v každé situaci. Právě v drsných vnějších podmínkách dostává tato vnitřní činnost, zpočátku třeba vynucená, zcela jasnou podobu a je oporou nejen k obnovení vnitřní rovnováhy, ale i – a hlavně – k posílení víry. Pak si uvědomíme, že náš Pán nás potřebuje právě tam, kde prožíváme své dny, byť i ve stavu narušeného zdraví, a že je tam s námi. Často jsem si v tyto dny připadal jako slepec u Jericha, který prosil Ježíše: *Pane, dej ať vidím!* Proto jsem opakoval stále dokola, abych silně vnímal vnitřní zkušeností Pánovu přítomnost, silnější a zřetelnější než vlivy okolí. Tuto zkušenost vám, milí čtenáři, předávám a slibuji modlitby za vás všechny. A o to prosím i vás.

P. Miloslav Fiala OPraem.

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě

První červencové dny jsou ve znamení slavností svatých Cyrila a Metoděje. 5. červenec se hluboko vepsal do křesťanské tradice našich slovanských národů. Oba bratři se odvahou víry stali věrozvěsty každého z nás. „Světlo víry pravé“ zpíváme ve známé cyrilometodějské písni *Bože, cos ráčil*. To je velký odkaz těchto dvou světců, kteří museli při svém apoštolském, pastýřském, kněžském, ale i kulturním poslání podat nejednu obět.

Každá doba našich národních dějin připomíná tyto nezapomenutelné postavy. Vstoupily do proudu našeho národního a slovanského myšlení i života. I v těch nejnáročnějších dobách minulého režimu jsme se učili o jejich příchodu ve škole, jen ne tak podrobně. Jejich význam a činnost byla příliš jednostranně vykládaná. Spíš se hovořilo o jejich kulturním, společenském, ale i politickém dopadu jejich mise. Nicméně svatý Cyril a Metoděj byli a jsou známějšími postavami, možná víc, než náš svatý Václav, svatá Ludmila, svatí Jan Nepomucký, Prokop, Zdislava, Jan Sarkander. Děkujeme za tyto dva bratry Boží Prozřetelnosti a samozřejmě tehdejším panovníkům, kteří rozhodovali o jejich misi. Především však děkujeme za odvalu jejich víry, se kterou vstoupili do proudu našich slovanských dějin.

Na adresu svatých Cyrila a Metoděje bylo napsáno mnoho publikací a my jsme rádi, že tento rok 2013 má také svůj charakter a ráz jubilejního cyrilometodějského roku. Vyšlo mnoho publikací. Dokonce byl natočen i film o působení těchto dvou bratří. Doufali jsme, že v tomto roce přijede Svatý otec. Jednalo se o tom, ale situace, která nastala odstoupením Benedikta XVI. a volbou nového papeže, to změnila. Jsme však rádi, že na Velehrad přijel jeho zástupce, papežský legát záhřebský arcibiskup, kardinál Bozanić z Chorvatska. Několikrát jsem měl možnost pozorovat ho v kardinálském sboru.

Je nepřehlédnutelný. Svou mladou tvář, svým produchovněným postojem. Také i svou láskou ke slovanskému národu hovoří o své víře v Boha. Radujeme se z toho, že smíme každý po svém vyjádřit tu svoji cyrilometodějskou víru.

Při letošní jubilejní bohoslužbě 5. července se na Velehradě sešlo ke společné modlitbě skoro sto tisíc poutníků. Mohli jsme se tak dotknout základů slovanstva, naší kultury a našich národních dějin. Skrze apoštolské působení soluňských bratří jsme přijali evangelium, Kristovu oběť na kříži a také i všechno to, co církev v té požehnané dvoutisícileté tradici už přinesla světu a co je také ochotna a schopna nabízet dnešnímu lidstvu v plné životnosti dodnes.

My každý můžeme přispět k tomu, aby se dědictví otců svatých Cyrila a Metoděje nejen zachovalo, ale aby přinášelo bohaté plody i pro tento náš svět. Prožíváme Rok víry. Každý můžeme sestoupit k základům svého bytí a svého křestního obdarování, protože tam také je už počátek našeho vztahu k Bohu.

Nemusíme se bát o existenci Kristovy církve. Ta má v každé době dost dobrých svědků a hlasatelů pravdy. I ta naše doba se může pochlubit celou řadou velkých nejen bojovníků za Kristovu pravdu, ale svědků, kteří dovedli tajemstvím svého života hovořit jasnou a silnou řečí o Kristově lásce, o odpuštění a Božím milosrdenství a také o smyslu a cíli našeho života.

Vždycky když jsem v Římě, rád navštívím baziliku sv. Klimenta. Je to nejen patron naší královéhradecké diecéze, ale v této malé, útulné, starobylé svatyni je pohřben svatý Cyril. Kaple tohoto světce je na pravé straně od hlavního oltáře a je vyzdobena několika obrazy. Na zdech kaple je zobrazen svatý Cyril, jak stojí před papežem a obhajuje slovanskou liturgii. Nebylo to jednoduché, protože liturgická řeč západní kultury byla latinská. Svatý Cyril jistě uvedl pádné důvody pro novou evangelizaci Slovanů a papeže přesvědčil, a on staroslověnskou liturgii schválil. Na protilehlé straně kaple je pohřeb tohoto světce. Papež tehdy řekl, ať je pohřeb svatého Cyrila vypraven tak, jakoby to byl pohřeb samotného papeže. Na oltáři kaple je malá skříňka, kde jsou uloženy ostatky sv. Cyrila. Je to vždycky velká chvíle, když se na ně člověk zahledí. Může si uvědomit mnoho věcí a skutečností, které se týkají jeho života, jeho víry i jeho věčnosti. Kolik desítek věřících se už modlilo u tohoto relikviáře svatého Cyrila. Kolik lidí tam upřímně poděkovalo za dar své víry. Vzpomínám, že poprvé jsem u tohoto oltáře byl v roce 1969, kdy se konala – bylo to ještě v jakémisi doznívání pražského jara – pouť do Říma ke Svatému otci. My Češi jsme nemohli minout toto místo, kde je pohřben svatý Cyril a zde jsme slavili nejsvětější eucharistii.

Je toho tolik, co bychom mohli uvést na adresu těchto světců, ale mnohem víc znamená to, že víra, kterou nám přinesli, je dodnes živá. Proměňuje lidská srdce. Ukazuje cestu jasnou a zřetelnou a pravou cestu v bludišti dějin. A také nám pomáhá překonávat všechna úskalí, která se staví do cesty a někdy velmi zákeřně se snaží odvést člověka od té cesty, na kterou nás nasměřovali právě svatý Cyril a Metoděj.

Mons. Josef Socha

Zprávy z diecéze

V letošním roce jsme v naší královéhradecké diecézi neměli kněžské svěcení. Je to po dlouhé době zcela ojedinělý jev. Kněžství je dar a nemůžeme si ho vynutit. I když se o to modlíme, Bůh je Pánem tohoto daru a On ví, kdy je ten pravý čas nám ho svěřit. Nepřestáváme se však na několika místech v diecézi (mj. Rokole, Slatiňany) modlit za duchovní povolání. Bůh tyto prosby slyší a k radosti nás všech budeme mít v příštím školním roce 6 nových kandidátů studia bohosloví. Přijímáme tuto skutečnost jako dar a děkujeme za něj. Přejeme i těm, kteří se rozhodli pro kněžství jako své životní poslání, aby jim Bůh, který stál u počátku tohoto povolání, dával vše potřebné pro duši i pro tělo, a abychom se mohli spolu s nimi v den jejich primice zaradovat z naplnění tohoto povolání.

Máme radost, že tři z našich bohoslovců budou pokračovat ve svých teologických studiích na Lateránské univerzitě v Římě a svou kněžskou formaci budou prožívat v papežské koleji Nepomucenum, kde se na kněžství připravoval mj. i náš pan biskup Jan Vokál.

JS

Setkání žáků základní školy s biskupem

O příchodu Cyrila a Metoděje se děti na základních školách učí od čtvrté třídy. Seznamují se s naší křesťanskou historií i díky význačným osobnostem našich dějin, jakými jsou například svatá Ludmila, svatý Václav či svatá Anežka Přemyslovna. Že křesťanství nepatří jen do historie, žáci základní školy v Podbřezí, v obci v podhůří Orlických hor, pocítili, když je ve druhé polovině června, na samém prahu prázdnin, navštívil biskup Jan Vokál. Pan biskup přijal pozvání a přijel besedovat s dětmi třetí, čtvrté a páté třídy „malotřídky“. Školáci se na společné setkání připravovali, seznámili se s životopisem tohoto současného královéhradeckého biskupa – představitele římskokatolické církve – a nachystali si pro něho otázky. Pan biskup dětem zprvu vysvětlil, jaké je jeho poslání a co je jeho každodenní prací. Pak odpovídal na otázky dětí, které se mimo jiné týkaly života v Itálii, Americe a dalších zemích, které biskup v minulých letech navštívil. Děti se zajímaly o jeho působení u Svatého otce ve Vatikánu. Ptaly se i na situaci v Československu v roce 1983, kdy biskup tajně

opustil rodnou zemi, aby se mohl stát knězem a zajímavé pro ně bylo, když pan biskup srovnával život v komunistickém Československu a v emigraci. Došlo také na jeho zkušenosti s potápěním.

Děti se se zájmem ptaly a naslouchaly. A jaké byly jejich dojmy a postřehy z této besedy?

Kuba: Mně se líbilo, že pan biskup vždycky odpověděl, na co jsme se ho zeptali a nemluvil o něčem jiném.

Ada: Moc hezká byla příhoda s rybou.

Míša a Šimon: Líbila se mi celá beseda.

Kája: Maminka se mě pak hned ptala, jaký je a já jí mohla říct, kolik vystudoval škol...

Lucka: Překvapilo mě, že mi říkal Lucinko.

Jméno Lucky pan biskup zaznamenal, protože byla nejčastější dotazovatelkou. Právě ona besedování pojala s velkou odpovědností a k některým otázkám, na které pan biskup obšírně odpovídal, si zkráceně zapisovala odpovědi tak, jak si je dětské ucho „přefiltrovalo“. Díky tomu se s Vámi o ně můžeme podělit:

Otázka: Je pravda, že církev dává peníze chudým? Zapsaná odpověď: Ano.

Otázka: Líbily se vám všechny státy, které jste procestoval? Zapsaná odpověď: Každý má na sobě něco hezkého a ošklivého.

Otázka: Máte ženu a děti? Zapsaná odpověď: Nesmím (kvůli Bohu).

Otázka: Vy se znáte s papežem? Zapsaná odpověď: Ano.

Otázka: Jak jste se cítil při emigraci? Ulevilo se vám za hranicemi? Zapsaná odpověď: Moc jsem nevěděl, co mě čeká.

Otázka: Jak vypadaly Čechy před sametovou revolucí? Zapsaná odpověď: Nepřeji vám to!

Na závěr hezkého povídání děti panu biskupovi zazpívaly písničku a on jim požehnal.

Anna Hřčková

Milí přátelé,

opět vám mohu poslat pozdrav z naší Rokole, a to v první den, kdy se po deštivých dnech konečně opět aspoň na chvíli ukazuje sluníčko. Však už bylo opravdu zapotřebí jeho úsměvu! I naše májová pouť byla poznamenána deštěm, takže mše svatá nemohla být před kapličkou, jako tomu bylo vloni. A to se neodvažuji mluvit o dnech, které následovaly, kdy bylo mnoho krajů opět zasaženo povodněmi. S úzkostí jsme sledovali zprávy o stoupajících hladinách řek a potoků, jež začaly měnit zelenající se pole a zahrady ve velké rybníky – a stále ještě dešť a dešť... Konečně se už počasí umoudřilo. Denně v modlitbě vzpomínáme na naše přátele, kteří zase musí pracně odstraňovat škody způsobené vodou a na ty, kteří dokonce stojí před troskami svých obydlí. Třebaže se naše Charita a ostatní pomocné organizace snaží pomáhat, kolik pomoci by bylo doopravdy zapotřebí! My jsme zde, Bohu díky, trochu na kopečku, takže jsme letos vyvázly dobře, pamatujeme však ještě, jak také před několika lety naše dolní chodby a sklepy „plavaly“ a jak těžko se pak dávalo všechno do pořádku. Ale už bych raději měla začít o radostnějších věcech...

Ani jsem se ještě nezminila o té veliké události, která nás zasáhla jako blesk – myslím na abdikaci Svatého otce Benedikta XVI., jenž osm let řídil lodičku svatého Petra. V poslední době na něm bylo sice vidět, jak mu už skoro každý krok působí námahu, ale ani nejbližší jeho spolupracovníci netušili, k čemu se před Bohem odhodlal, vždyť máme v živé paměti, jak statečně bojoval do poslední chvíle jeho blahoslavený předchůdce Jan Pavel II. Ale dnešní situace církve je opět jiná a papežův radikální krok byl nejen promyšlený, ale též promodlený. A tak jsme všichni s napětím čekali, koho Duch Svatý postaví do jejího čela v této době, plné zmatků a politických zvrátů. Jistě jste i vy mnozí v televizi sledovali zaplněné svatopetrské náměstí. Když pak v krátké době po zahájení konkláve oznámil bílý dým ze Sixtinské kaple, že shromáždění kardinálů zvolilo nového papeže, viděli jsme, jak se celé to množství lidí rozjásalo nad zprávou, že opět máme otce. Velkým překvapením bylo nejen to, že pochází z druhé strany polokoule, z Jižní Ameriky, ale i jméno, které si vybral, protože je to jméno nové, u papeže nezvyklé, ale brzy je všichni přijali za své – celým náměstím se radostně rozléhalo: „Francesco, Francesco!“ Máme tedy prvního Svatého otce Františka! A myslím, že jsme si už za tu krátkou dobu zvykli. On si také hned dovedl získat sympatie – a nejen věřících, hlavně tím, že se sám vydává ve stopách svatého Františka svou prostotou, svou přímočarostí a tím, jak se nebojí všechno nesprávné pojmenovat a odsoudit. Ovšem jak mnoho modliteb bude stále potřebovat, protože právě to je vlastnost, která se s největší pravděpodobností přestane brzy určitým lidem líbit. Je například známo z dějin církve, s jakým nadšením byl kdysi vítán po svém zvolení papež Pius V. a jak začal být brzy nepohodlný pro svou nesmlouvavost, dokonce byl uvězněn a odvezen do exilu. Proto se mnoho za našeho Svatého otce modleme a vyprošujme mu, aby ho Duch Svatý stále vedl.

A nyní opět zavzpomínáme na naši sestru Marii...

Když přišla na Nový Hrádek, brzy se v novém prostředí i v práci zabydlela a získala si přátele. „Chalupa“, i když maličká, se stala místem radostných setkávání, vyhledávaným nejen sestrami, ale i kněžími a mládeží, zvláště dívkami, z nichž se i nejedna chtěla k sestram připojit. Tak se za několik dalších let rodina sester opět rozrostla. Jenže – třebaže to nebylo jediné středisko a i když jsme se snažily zachovávat co největší opatrnost – ostražitá Státní bezpečnost bděla, aby bezpečnost státu

nemohlo narušovat řádění nějakých nespolehlivých živelů. A především takové osoby, co se „lživě“ dokázaly „vemluvit“ do přízně sousedů a spolupracovníků svou ochotou k radostnému posloužení a vůbec si získaly sympatie – a přitom nedbaly na vymoženosti socialistického zřízení, ale „motaly“ se hlavně kolem kostela – ty byly krajně podezřelé a bylo nutno před nimi bezpečnost státu chránit. Po čase tedy ani malá chalupa a její obyvatelky, a zvláště ti, kdo bývali jejími častými hosty, neunikli bdělému oku strážců bezpečnosti. A tyto byly dokonce „na školení“ na Západě! To je už víc než krajně podezřelé, to zavání špionáží! Tak se z podezření podle osvědčeného receptu na špionážní aféry udělala skutečnost a Státní bezpečnost záhy „odhalila“ celou síť zákeřné nepřátelské organizace a mohla zasáhnout. A tak 7. února 1957 byly nebezpečné špionky zneškodněny a učiněna přítrž jejich protistátní činnosti. Sestry Marie a Jana byly zatčeny a s nimi se v síti Stb ocitlo ještě dalších pět sester. Po čtyřměsíčním „důkladném“ vyšetřování se pak mohli čtenáři královéhradecké „Pochodně“ v reportáži ze soudní síně dočíst, že „Pod rouškou nevinnosti“ (tak se ten veselý článku jmenoval), u nás prováděla rejdy vatikánská špionáž. A protože těmi špionkami byly vesměs mladé dívky, které v malých kroužcích vyučovaly náboženství a jinak vedly dívčí mládež (v jazyce Stb „se snažily rozleptávat důvěru mladých lidí v sílu našeho lidově demokratického zřízení“), stal se dokonce tento případ vítaným námětem pro celou poutavou knížku s názvem „Svatí pochodují“. Bohužel jsme si ji tak dlouho mezi sebou půjčovaly, až se nám ztratila – škoda! Protože doba už byla přece jen jiná než brzy po roce 1950, možná i proto, jak byla informována veřejnost, nebyly rozsudky až tak tvrdé, přece jen však nemohla „strana a vláda“ jen tak prominout, co si za jejími zády „ty jeptišky“ dovolily, a tak i sestra Marie strávila tři roky v pardubickém „nápravném“ zařízení. Potom delší dobu hledala zaměstnání, až byla přijata jako pomocná síla v náchodské nádražní restauraci a mohla se doma starat o nemocnou maminku. V době „pražského jara“ se situace uvolnila. Tehdy, když se v Brně opět konal známý mezinárodní veletrh, se mezi jeho účastníky objevily dvě starší dámy, které mezi tím, jak si se zájmem prohlížely vystavené exponáty, mohly také v Brně navštívit svou známou rodinu. Tato rodina byla ovšem známá i sestře Marii, vždyť dvě její dcerky patřily k jejím sestrám – a potom se následujícího dne také rozjely do Rokole. Tak měla sestra generální představená a její asistentka možnost poprvé shlédnout českou kapličku, která byla sice menší než ta původní v Schönstattě, ale obě řekly s radostí: „Je tu stejná atmosféra domova! Ano, i tady jsme doma!“ A modlily se, aby zde sestry mohly brzy postavit originální kapličku a svůj provinční dům: „Matko, postarej se! Ty můžeš!“ I když nikdy sestře Marii nechyběla důvěra, této prosbě se tehdy usmívala, splnění bylo v nedohlednu. A přece se stalo – musela si na ně sice počkat třicet let, ale Panna Maria odpověděla...! To bylo 20. srpna 1968 a o den později přišla „bratrská pomoc“, která takové sny o něco posunula do budoucnosti. Přes všechna „normalizační“ opatření se však přece jen nepodařilo situaci úplně zvrátit a sestry byly soudně rehabilitovány. Když pak došlo i na možnost finančního odškodnění, rozhodly jsme se, že pokud by opravdu sestry něco mohly dostat, budeme se snažit získat Rokoli. Peníze nakonec nedostaly, ale přece jen pozemek za kapličkou jim bohdašínská obec prodala a po dlouhých jednáních, skoro jako zázrakem, přišlo povolení na stavbu domečku, který stojí na kopci za kostelem. Následovaly týdny a měsíce radostné dřiny při zednickém řemesle. Sestra Marie by byla mohla získat výuční list – byla u všeho, co ke stavbě patří; však mistr Dyntar, který domek stavěl, si tohoto „tovaryše“ velmi pochvaloval. Tak se po mamčině smrti mohla přestěhovat „do svého“ a konečně se dočkala také důchodu. Dožila se i toho, že byla skutečně postavena v Rokoli nová poutní kaplička, a potom na počátku třetího tisíciletí se znovu stěhovala – tentokrát do provinčního domu, za který tehdy sestra generální představená Pannu Marii při své návštěvě prosila. Loni jsme ještě mohly se sestrou Marií oslavit její devadesátiny. Do poslední chvíle byl její život radostnou službou. Pro každého měla dobré slovo, úsměv, pro všechny byla stále „tady“. A především byla den co den před svatostánkem v kapličce. I ke svému poslednímu obědu usedala se svým tichým úsměvem. Potom už její místo zůstalo prázdné...

Milí přátelé, srdečně vás zdravím z Rokole, přeji vám krásné dny prázdnin a dovolených a v kapličce na všechny pamatuji. Za vaše modlitby jsem stále vděčná – a tak jsme také stále vzájemně spojeni.

Vaše sestra M. Mlada

Milí přátelé, v dnešním desátém (jubilejním) dopisu vzpomínáme výročí 1150 let od příchodu bratří Cyrila a Metoděje do našich zemí a jejich požehnané působení. Právě z cyrilometodějské tradice, při návštěvách Velehradu i ve zpěvu písní k našim patronům jsme v dobách minulých čerpali posilu. Je potěšující, že letošní výročí můžeme slavit ve svobodné zemi. Dřívější totalitní doba v nás však zanechala stopy a často se k ní ve vzpomínkách vracíme. My starší, ale i nové mladší generace se žítí ve svobodě neustále učíme. Kež nám v tom náš Pán pomáhá.

Děkujeme Vám za Vaše dopisy a příspěvky. Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet číslo 1006010044/5500, VS 21003. Pán Bůh odplat!

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují a příjemné letní dny přejí Mons. Josef Socha, S. M. Mlada Kozlová, P. Miloslav Fiala OPraem. a Anna Hřčková.